

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie zażalenia pokrzywdzonego **W.Z.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej L – P. w L. z dnia 15 grudnia 2017 r., o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie PR 1 Ds. (...),

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 marca 2018 r.

wniosku Sądu Rejonowego L- Z. w L. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k. sygn. akt III Kp (...),

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2017 r., sygn. akt PR 1 Ds. (...), prokurator Prokuratury Rejonowej L- P. w L., działając na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., odmówił wszczęcia śledztwa wobec stwierdzenia braku ustawowych znamion czynu zabronionego w sprawie:

1/ zaistniałego w okresie od 19 października 2007 r. do dnia 30 października 2017 r. w L. niedopełnienia obowiązków ustawowych przez urzędników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., w tym Dyrektora tego Oddziału, poprzez nienależyte i błędne przeliczanie świadczenia emerytalnego należnego W.Z., skutkującego zaniżaniem wypłacanej kwoty emerytury, czym działano na szkodę interesu prywatnego W.Z., tj. o czyny z art. 231 § 1 k.k.;

2/ zaistniałego w okresie od 8 grudnia 2008 r. do 30 października 2017 r. w L. niedopełnienia obowiązków ustawowych przez sędziów Sądu Okręgowego w L. VIII

Wydział Ubezpieczeń Społecznych oraz sędziów Sądu Apelacyjnego w L. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w tym Prezesa Sądu Okręgowego w L. J.R. i Prezesa Sądu Apelacyjnego w L. K.S. – poprzez nienależyte rozpoznawanie spraw i środków odwoławczych składanych przez W.Z., skutkującego funkcjonowaniem w obrocie prawnym decyzji administracyjnych nieprawidłowo wyliczających świadczenie emerytalne W.Z. – czym działano na szkodę interesu prywatnego W.Z., tj. o czyny z art. 231 § 1 k.k. (k. 316).

To postanowienie zostało zaskarżone zażaleniem przez W.Z., w związku z czym sprawę przekazano według właściwości do Sądu Rejonowego L-Z. w L. III Wydział Karny, celem jego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2018 r. tenże Sąd wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. niniejszej sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Na uzasadnienie podniesiono, że przedmiotem sprawy PR 1 Ds. (...) są czynności podejmowane m.in. przez sędziów Sądu Okręgowego w L. VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oraz sędziów Sądu Apelacyjnego w L. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w tym Prezesa Sądu Okręgowego w L. oraz Prezesa Sądu Apelacyjnego w L. W przekonaniu Sądu występującego z wnioskiem, rozpoznanie wniesionego zażalenia przez sędziów tego Sądu, byłoby w opinii publicznej postrzegane jako okoliczność, która nie sprzyja obiektywnemu i bezstronnemu rozstrzygnięciu. A zatem wskazana przesłanka przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi spoza obszaru właściwości Sądów Apellacji L. – w tym przypadku Sądowi Rejonowemu w R. (jako Sądowi najbliższemu miejsca zamieszkania pokrzywdzonego), by wyeliminować wszelkie sugestie mogące rzutować na swobodę i obiektywizm orzekania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego L-Z. w L. jest zasadna i wniesiony wniosek zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zastosowanie art. 37 k.p.k. uzasadniają tylko takie konkretne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie – chociażby mylne – o

braku warunków do rozpoznania w danym sądzie sprawy w sposób obiektywny (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/05, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; z dnia 17 maja 2006 r., II KO 27/06, LEX nr 186944; z dnia 26 czerwca 2007 r., II KO 36/07, LEX nr 282245*).

Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że okoliczność, iż sprawa, w której wydano postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa, dotyczyła sędziów Sądu Okręgowego oraz sędziów Sądu Apelacyjnego w L. powoduje, że w odbiorze społecznym może powstać usprawiedliwione przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy przez Sąd Rejonowy z obszaru działania w/w Sądów, co oczywiście nie służy budowaniu autorytetu wymiaru sprawiedliwości. Ścisłe powiązanie czynów zarzucanych poszczególnym osobom w związku z wykonywaniem czynności służbowych, zwłaszcza przez sędziów z terenu właściwości miejscowej wnioskującego Sądu Rejonowego, których w dodatku z sędziami łączyć mogą kontakty nie tylko zawodowe, lecz i koleżeńskie, może rodzić spekulacje co do wpływu tego powiązania na rozstrzygnięcie sprawy.

Należy zwrócić uwagę, że W.Z. od wielu lat składa zawiadomienia o popełnieniu licznych przestępstw z art. 231 k.k. (m.in. dotyczące niedopełnienia obowiązków przez prokuratorów, czy też odrzucenia przez funkcjonariusza publicznego apelacji pokrzywdzonego) oraz pozwy, składał także liczne wnioski o wyłączenie konkretnych sędziów i przekazanie jego sprawy do innego sądu równorzędnego (k. 250). Okoliczności te, wskazujące na długotrwałe zaangażowanie pokrzywdzonego w postępowania toczące się w okręgu sądów I., dodatkowo uzasadniają potrzebę przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k. do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Mając na uwadze wskazane okoliczności, uwzględniono przedmiotowy wniosek.